

„Zajímá mě vědění, které má potenciál člověka proměnit“

Říká Lucie Kolářová, doktorka teologie, která systematickou teologii přednáší na Teologické fakultě Jihočeské univerzity. Nejen o tom, jak se její práce propojuje s osobním životem, vypovídá v rozhovoru s Kateřinou Brichcínovou.

V minulosti se teologií zabývali především muži. Dnes jsou teoložkami také ženy a Ty jsi jednou z nich. Co Tě přivedlo k volbě tohoto povolání? Uvažovala jsi ještě o jiném nebo jsi ve volbě své cesty neváhala?

Tak já bych se teoložkou moc nenazývala, protože pod tímto pojmem si představuji člověka, který je skutečným znalcem onoho obrovského pokladu víry. Já jsem zatím posbírala na nejvyšší pár barevných sklíček. K volbě tohoto povolání jsem směřovala intuitivně, takovým pohybem naslepo, který – přestože nevidoucí – hledá, kudy vystoupit ke světlu. Úplně původně, hned po maturitě, jsem se hlásila na hudební vědu na FF do Prahy, bylo to poslední rok před revolucí, přijata jsem nebyla. Když se začátkem devadesátých let otevřela místní teologická fakulta, vůbec jsem neváhala, vrátila jsem se kvůli tomu z ciziny.

Vzhledem k tomu, že máš čtyři děti, jsi povoláním nejenom teoložka, ale také (anebo spíše v první řadě) matka. Daří se Ti sloučit obojí dohromady? Řekla bys, že Tě teologie nějakým způsobem formovala, pokud jde o roli manželky a matky? Co teologie nabízí člověku žijícímu v rodině a nikoliv v kněžském či řeholním životě?

Jestli se mi daří sloučit všechno, co v životě dělám – v tuto chvíli myslím, že už lépe než dřív, je to podstatně svobodnější, než když děti byly malé. Ale vždycky je to něco za něco, příliš osobního času – tedy času, který bych měla takřkajíc pro sebe – nemám. Občas pár hodin v neděli odpoledne. Jinak teologie mě samozřejmě zásadním způsobem formovala a formuje, proto jsem ji šla studovat. Mě by pouze nějaké technické informace nebo takzvaná fakta sama o sobě nezajímala. Zajímá mě vědění, které lze integrovat do vlastního života, tedy takové, které člověka zasahuje a má potenciál ho proměnit.

Potěšilo by Tě, kdyby se některé z Tvých dětí rozhodlo Tě v teologii následovat? Nebo bys mu to vylouovala?

No určitě bych mu rozuměla :).

Doktorské studium jsi absolvovala v zahraničí, konkrétně v Linci. Jeví se Ti vysokoškolské vzdělávání v Rakousku srovnatelné s tím, které poskytují české vysoké školy? Domníváš se, že se v něčem významně odlišuje?

Moje zkušenost asi není natolik univerzální, abych ji mohla nějak příliš zevšeobecňovat. Myslím ale, že vzdělávání v těchto dvou zemích je dnes v principu srovnatelné – k tomu by se daly dohledat měřitelné parametry. Co mi v Rakousku naopak připadalo jako odlišné, a co vidím jako takovou laťku pro nás, byla kultura vzájemných vztahů. Ta byla noblesní. Lépe to vyjádřit nedovedu.

Oblastmi Tvého profesního zájmu jsou zejména teologie stvoření a eschatologie. Je křesťanská teologie stvoření něčím jedinečná? Myslíš si, že křesťanské učení o počátku světa a člověka (č)j nauka o jejich konci mohou něčím oslovit také člověka bez náboženského vyznání?

Ano, určitě. Tento potenciál vysoké oslovitelnosti u obou zmíněných traktátů vidím. Křesťanská nauka o stvoření a eschatologie (zabývající se křesťanskou nadějí na dovršení) vycházejí z židovského obrazu Boha a obrazu člověka, avšak jejich otázky jsou původními všelidskými otázkami, historicky vždy již tematizovanými v kontextu náboženství. Na ně křesťanství navazuje – exkluzivně christocentricky. Lidský život můžeme nahlížet metaforou putování, Bůh je zde ten, který stvořil a tvoří, vykupitel, spasitel, dovršitel. Je původcem i cílem člověka a celého světa, přírody, kosmu, neboli – krásným českým slovem řečeno – veškerenstva.

Proč bys uchazeče o studium pozvala na přednášku svojí popřípadě na přednášku někoho ze Tvých kolegů?

Svoji přednášku bych asi moc neprezentovala, na to nejsem dostatečně „flexibilní“. Na přednášku mých kolegů bych zvala lidi zvenčí s vysvětlením, že se jedná o ty nejzajímavější a nejdůležitější věci na světě. Jenže vysvětluje to někomu.

Lucie, děkuji Ti za rozhovor a přeji Ti ve Tvém osobním i profesním životě zdar a plnost Božího požehnání.

Kateřina Brichcínová

Inzerce

Paulas, Jan; Kutil, Tomáš

Pintířová, Angelika: Padá mi to z nebe

Jak může přežít řeholnice v pasťáku? Jak se ošetřuje prezident? Jak hovořit o víře v dnešní době? Jaké to bylo, vstoupit za komunistů do tajné řehole? Může řeholní sestra sledovat MS v hokeji, pít pivo a být aktivní na Facebooku? Nebo dokonce mít v rozhlasu svůj pořad a kamarády mezi předními sportovci? Tyto a mnoho dalších otázky zodpovídá v knižním rozhovoru boromejka Angelika Pintířová. Dotýká se nejen palčivých témat dnešní doby, jako je rozpad rodinných vztahů, dědictví komunismu v nás či výchova delikventní mládeže, ale dává nahlédnout i do svého životního příběhu. Patří do něj šťastné dětství na vesnici, ochotnické divadlo, utajený život řeholnice za komunismu, studium na DAMU, cestování po Sibiři či jízda na koloběžce. Je to příběh řeholnice, které celý život padají z nebe nejrůznější výzvy. A ona je zvedá!

Jan Paulas (* 1965) je publicista a redaktor Katolického týdeníku, autor řady knižních rozhovorů (např. s opatem Vítem Tajovským, Anselmem Grünem, Tomášem Špidlíkem aj.).

Tomáš Kutil (* 1986) je novinář a politolog, vedoucí zpravodajství v Katolickém týdeníku.

brož., 240 s., 319 Kč